

fremmed Tobak, som jo rammer alle Kvaliteter af fremmed Tobak, ogsaa de simple Kvaliteter, maa virke ogsaa paa den indenlandske Tobak. Det, som Spørgsmaalet dreier sig om, er jo dog dette, om denne Sandsynlighed for en Opmuntring af den unaturlige udenlandske Tobaksdyrking er stor nok til at begrunde et Forbud derimod, og der er det, at det forekommer mig, at man nødvendigvis maa tage særligt Hensyn til, ikke hvorvidt et saadant Forbud kan antages ikke at være stridende imod abstrakte Theorier, men hvorvidt det maa antages at ramme ubilligt nuværende Dyrkere af denne Plante, og saa forekommer det mig, at man langt fra at ramme dem ubilligt tværtimod ved den ved Loven fastsatte Erstatning hjælper dem paa en smuk Maade bort fra en Produktion, som man egentlig maatte ønske, der aldrig var bleven begyndt paa her i Landet. Det ærede Medlem, der sidder paa Sekretærpladsen (Raben), har meget rigtig gjort opmærksom paa denne Kulturs Vilde her i Landet, at det ligger langt tilbage i Tiden, at den er paa-gyndt, men det ærede Medlem vil vistnok ogsaa indrømme, at det altid er under Beskyttelse og, jeg turde sige, under stigende Beskyttelse, at denne Kultur har kunnet fortsættes. Skjøndt jeg altsaa ikke lægger nogen saa særdeles stor Vægt paa, at man strider til et Forbud imod den indenlandske Tobaksdyrking, forekommer det mig dog, at det vil være det Forsigtigste at gjøre det, og at det vil være det, der er i bedst Overensstemmelse med, hvad man tidligere i begge Rigsdagens Afdelinger har anset for at være det Rette, og at man ikke bør lade sig afftrække derfra ved de Grunde, der ere fremførte fra flere Sider i det høie Thing.

Ordføreren (Matzen): Inden vi slutte denne Forhandling, er der en lille Oplysning, jeg vil tilføie i Anledning af en Bemærkning, der nu forekom i den høitærede Finansministers Foredrag. I Lovforslaget for ifjor er det omtalt, at den ærede Minister ikke havde anset Foranstaltninger for fornødne, saaledes som det blev fremhævet af min ærede Nabo, og der er til Begrundelse af, at saadanne Foranstaltninger ikke ansaas for absolut nødvendige, henvist til Tobaksavlens Afstagen, og saa tilføies der Oplysninger i Motivverne om, hvor mange Tdr. Land der var dyrket i 1871 og 1876. Efter disse er Avlen ganske vist gaaet betydelig tilbage. I 1871 var der dyrket 227 Tdr. 6 Skpr. Land, i 1876 kun 148 Tdr. 1 Skp.

Det er ganske vist stærk Tilbagegang, og hvis Forholdene lige ned til Nutiden vedblivende havde stillet sig saaledes, kunde det afgive Motiv til at tale om dens Hensygnen, men naar man nu ser de Oplysninger, jeg har erhvervet fra statistisk Bureau, viser det sig, at fra 1876—81 er Tobaksavlens ikke sygnet hen, men tagen til, idet det dyrkede Areal fra 148 Tdr. Land er steget til 180 Tdr. Land. Det er ganske vist ikke nogen stor Forøgelse, men naar man ser det Areal, der er Tale om, er det jo dog steget med $\frac{1}{5}$. Naar man altsaa nu forholder Præmien for Dyrkningen med 10 Dre pr. Skp., spørger jeg, om Noget kan svare for, at Dyrkningen ikke vil udbrede sig i uforholdsmæssig stigende Maal, og saa tror jeg, at det er et Resultat, som man derved maa være fattet paa kan indtræde, og som i alle Retninger vil være uheldigt. Det vil være uheldigt for Statskassen, den vil uundgaaelig faae Nedgang i sine Indtægter, jo mere Dyrkningen breder sig, og det vil være uheldigt i økonomisk Henseende, idet man derved vil lede Guld ind paa at dyrke et Produkt, der reelt i Grunden er værdiløst og kun har en kunstig Værdi, som vi selv sætte derpaa ved den høie Beskyttelse, der her vilde gives. I begge disse Retninger er det uheldigt. Fra det økonomiske Synspunkt er det uheldigt, da det fører Guld hen til Anvendelse af Jord til Dyrkning af et Produkt, som ikke egner sig for vor Jordbund, og som i og for sig er værdiløst, ialtfald saagodt som værdiløst, idet det kun repræsenterer den Værdi, vi selv have sat det til, — og fra det fiskale Synspunkt er det ligeaa uheldigt. Det forekommer mig derfor, at man vil holde sig paa den forsigtige Side ved at forhindre, at disse Konsekvenser, som Ingen kan overse, ville indtræde, og at man tillige vil kunne gjøre det, uden at tilfidesætte berettigede Interesser, idet man giver Dyrkerne fuld Skadesløsholdelse, og saa har det forekommet Udvalgets Flertal, at denne Ordning dog i alle Retninger vil være mest tilfredsstillende.

Breinholt: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Er det for en kort Bemærkning?

Breinholt: Ja!

Formanden: Det ærede Medlem har da Ordet for en kort Bemærkning.